

AHLAK ÜMMETİYİZ

Nureddin Yıldız'ın 10.01.2016 tarihli (260.) Hayat Rehberi dersidir.

Hamdele-salvele.

Aziz kardeşlerim,

Bir insan beş katlı bir binanın beşinci katından düştüğü zaman herkes onu öldü bilir. Ölmese de ölmekten beter oldu herhâlde diye düşünürler. Ama dünyada inşaatlardan, beşinci katlardan düşen ve ölen insan sayısı; hiç ummadığı bir yerde küçük, gözle görülmez, cihazla zor bulunur bir mikroptan ölüp gidenlerden çok daha azdır. Gözle görülmeyen, hesapta olmayan, var mıdır yok mudur diye herkesin bilemeyeceği kadar ince bir mikrop; inşaatlardan düşmekten belki de bin kat daha fazla can almaktadır.

Trafik kazalarından ölenler çok oluyor. Bir takla atan araçta kimsenin yaşamayacağını herkes tahmin ediyor ama insanlar, hastanelerde gözle görülmez mikroplardan da ölüp gidiyorlar. İnsan can taşıyor. Ha inşaattan düşüp öldün ha gözünle göremeyeceğin bir mikrop sonunda canını aldı. Önemli olan yaşamaksa, korktuğun şey ölmekse neticede bunu kimin yaptığına bakmadan canını koruyorsun, koruman gerekiyor.

Bu örnekten yola çıktığımızda, “İslam adına tehlike nedir?” diye soracak olsak gâvurluk, Allah yok demek, Peygamber’i kabul etmemek, Kur’an’a hakaret etmek, Kur’an’ı inkâr etmek, Peygamber aleyhisselamın sünnetini, hadis-i şeriflerini inkâr; bunları tehlike olarak görüyoruz. Namaz kılmayı dinden koyma görüyoruz. Ramazandayken sokakta oruç yiyen bir insanı gördüğümüzde bu gâvur herhâlde, diyoruz. Şüphesiz bunlar yanlış değil. Bunlar beşinci kattan düşen insanlar. Uçaktan düşen yolcu bu, doğru fakat bir de mikrop gibi gözümüzle görmediğimiz ama öldüren sıkıntılarımız da var.

Bu ümmetin namaz ve oruç ümmeti olduğu kadar ahlak ümmeti olduğunu da bilmek zorundayız.

Bugün ahlak konusundaki çöküntüler, namaz konusundaki çöküntüden aşağı değildir. Evet, namazsızlık beş katlı bir binanın çatısından düşmek gibidir, hatta uçaktan düşmek gibidir ama ahlak... her ne kadar basit ve küçük görünüyorsa da ahlak yüzünden bir insan dinden kopabilir. Hatta belki alkol, kumar, faiz, zina ve benzeri herkesçe kötü olduğu bilinen, herkesin itip üzerinden uzaklaştırmaya çalıştığı hastalıklar için din açısından tedbir alınıyor da genç ve ihtiyarlarıyla insanların ahlak konusundaki zafiyetleri konusunda tedbir alınma ihtiyacı hissedilmiyor.

Hâlbuki mikrobik boyutuyla ahlak zafiyeti; yarınki namazsızlık, yarınki faiz, yarınki hırsızlık demektir.

Tıpkı beşinci kattan düşen biri için insanların, “Öldü gitti, bunun kurtuluşu yok” diye ağladığı gibi, küçük bir mikropla hastaneye yatırılan birisinin de ölümünden korkuluyor olması gerekiyor.

Aynı şekilde çocuklarımız uyuşturucuya müptela olduğunda biz, “Eyvah! Bu çocuğun geleceği bitti!” diye endişe ediyoruz. Etmemiz de gerekir. Uyuşturucuya müptela oldu ama aynı çocuğun büyük tanımaz, küçük bilmez gibi ahlak zafiyetleri de bir uyuşturucuydu. Biri ağızdan hap olarak veya damardan şırıngayla alınan bir şeydi; öbürü kulaktan, ağızdan ve gözden alınandır. Biri mikrop gibidir; ahlak kaybı, ahlaktaki eksiklikler, ahlaktaki arızalar vücuda ve vücudun imanına girmiş bir tür mikrop gibidir. Yirmi sene sonra belki sonuç verir.

Bugünkü aile bozuklukları, bugün insanların eşleriyle iki düşman gibi yaşama hastalığı, geldiğimiz bu nokta; otuz sene önce annelerin-babaların dikkat etmediği ahlak hastalıklarıydı. O mikrop bünyeye girdi, otuz sene sonra da aileyi çökertti.

Bu din; ahlakı namaz gibi, oruç gibi gören dindir. Namazsıza baktığımız gözle ahlaksıza bakmamız gerektiğini bize öğreten Peygamber'imiz aleyhissalatu vesselamdır.

Biz çocuklarımızın, misafirin bulunduğu sofradaki ahlak zafiyetlerini, hatalarını, ablasına karşı kaba davranan, annesine babasına karşı ahlak dışı harekette bulunan, sokakta ahlak zafiyeti gösteren çocuklarımızı; camide yaramazlık yapan, namazı bozan çocukların yaramazlığı gibi görmediğimiz sürece İslamiyet'i anlayamadık demektir. Bu, İslam'ı tanıyamama hastalığıdır. Çünkü **namazımız ile ahlakımız, aynı Peygamber'in talimatıdır.**

Ahlak kurallarımız; rahmetli ecdadımızın, Alparslan'ın Malazgirt'teki fethinden sonra koyduğu kurallar değil. Sultan Fatih'in İstanbul'u fethetmesinden sonra "Artık Türklerin ahlakı budur" diye koyduğu bir kanun değil. Harun Reşit de Bağdat'ta "Artık Araplar'ın ve Müslümanlar'ın kuralları bunlardır" diye ahlak kuralı koymadı.

Biz ümmet-i Muhammed'iz, sallallahu aleyhi ve sellem. Ümmetiz, ümmet! Bize Kâbe'ye dönmeyi öğreten Resûlullah sallallahu aleyhi ve selam; konuşmaktan yürümeye ve oturup kalkmaya kadar ahlakı öğretti. Biz ahlakımızı da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden aldık. Biz bir bütün olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sarıldık. Bugünkü 'Hıristiyan' kitlelerle farkımız da budur zaten.

'Kutsal kitap' dedikleri şeyi İsa'dan, ekonomiyi başkasından, ahlak dedikleri uydurmaları daha bir başkasından, siyaseti kendilerinden, ziraati ve ekonomiyi bilmem kimlerden almışlar; 'İsa' diye bir ismi ise kendilerini kutsamak için istedikleri gibi kullanmaktan başka bir Hıristiyanlık bırakmamışlar.

Biz ise ahlakımızı, dinimizi, dünyamızı, ahiretimizi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemden aldık. Dolayısıyla bizim toplumumuzda metrobüsten, otobüsten, taksiden, otobüs durağından, camiden, evden, iş yerinden, hayatın neresinden bir kesit alınırsa alınsın laboratuvara konduğunda sonucunda Muhammed aleyhisselam ümmetine ait izler görülmediği sürece, ümmet-i Muhammed olma karakterini oluşturamayız. Siyasetimiz politik menfaatler ve ihale ilişkileri üzerine kurulu olduğu sürece, ümmet-i Muhammed bizde kutlu doğum haftalarındaki hatıralardan ibaret kalacaktır.

Biz, ahlak ümmetiyiz. Çünkü Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ümmetiyiz. Evimizde ahlaktan puan düştüğü sürece, namazımız yükselemiyor demektir. Sarık sarıp, güzel abdest alıp, seccade serip iki rekât namaz kılmakla Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sadece namazını taklit etmiş oluruz. Hacca gidip tavaf etmekle ve onun kabr-i şerifini ziyaret etmekle haccını yakalamış oluruz. Kur'an'ını önümüze koyup okuduğumuz zaman, ona indirilen Kur'an'ı okumuş oluruz.

Ümmet olmak; rengârenk, olduğu gibi Resûlullah aleyhissalatu vesselamın peşinden gitmek demektir. Nefes alış-verişimize kadar her şeyimizle onu taklit ettiğimiz zaman, ümmet-i Muhammed'in iki binli yıllardaki yaşayan örneği oluruz.

Bunun için, bugün hepimiz evlerimizde, muallimlerimiz ders verdikleri yerlerde, müminlerin adına bir iş yapan, bir kuruluş, bir kurum oluşturan herkes; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden bir parça alıp Müslümanlık iddiasında mı bulunuyoruz; yoksa Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem

ahlakından, ibadetinden, siyasetinden, ticaretinden, insanlığından, bize intikal eden neyi varsa hepsini mi alıyoruz, hepsini mi yaşamaya çalışıyoruz; bunun tefekkürünü yapmak zorundayız.

Aksi takdirde hayatımızın tamamının hesabını vermek üzere Rabbimizin huzuruna çıktığımızda Müslümanlık imtihanımızın karşılığını görmek üzere gideceğimiz mahşer yerinde sadece namazları bulabiliriz. Çünkü biz 'din' diye cuma namazı anlamıştık, din diye sabah namazı anlamıştık. Hâlbuki din, hayattı. Sabah namazı onun yirmi dörtte birinden de daha az bir süreydi. Hâlbuki eşlerin birbirleriyle ilişkisi de Allah'ın meleklerinin kaydettiği şeyler arasındaydı. İyi olun, affedin, nasihat edin diye tembih eden de Allah'tı.

Biz sadece **حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ** diyen Allah'ı gördüysek, "Haydi namaza!" dediğinde "Tamam, geliyoruz ya Rabbi" dediysek, **خُذِ الْعَفْوَ** "Hoşgörülü ve muhabbetli ol" diyen Allah'ın emrini ne yapacaktık?

İslam, bugünkü muharref Hıristiyanlık gibi beğendiğini alıp beğenmediğini de kendin uydurduğun bir ithal din değildir. Fıtrat dinidir, hayat dinidir. Şu dünyada güneşin aydınlattığı ne varsa, güneşin enerjisine ulaşan ne varsa İslam'la beraber ulaşmalıdır. Bunu biz, filanca güçlerin ve şer odaklarının baskısı yüzünden devlet bazında, evrensel çapta gerçekleştiremiyoruz; burada özrümüz olabilir.

Bizim, İslam'ın dünya çapında organizesini yapamadığımız bir özür olarak Rabbimizin huzurunda savunacağımız şey olabilir bu. Niye halifemiz yok, niye ümmet-i Muhammed deyince bir kitle olarak bu dünyada bulunamıyoruz? Bunların sebepleri bize dayanmıyor olabilir. Bizden önceki nesillerin gafletinin bedelini ödüyoruz ya Rabbi, diyebiliriz.

Peki, evlerimiz için ne deriz Allah'a? Yetiştirdiğimiz çocuklar için ne deriz? Çünkü evlerimiz İslam'ın mini devletleri olmalıydı. İslam'ın bütün renklerinden, ahlakından, ibadetinden, zühdünden evimizde bulunmalıydı. Evimizdeki eksiklikleri Siyonizm'e havale edemeyiz.

Ahlaka karşı özrümüz olamaz ama biz önce ahlakı, atalardan gördüğümüz geleneklere yıktık. Hayır, ahlakı atalarımızdan almadık. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden aldık. O da yüz yirmi dört bin peygamberin birleştiği bir blok olarak bize ahlak getirdi.

Ahlak, yeryüzü kuralları değildir. Ahlak, gökyüzünün yeryüzüne indirilmiş standartlarıdır. Biz yeryüzünde, gökyüzü şartlarında yaşamaya ahlak diyoruz. Bunun için şu örneği hatırlayalım: Amcasını ona zulmettiğini şikâyet etmek üzere küçük bir çocuk, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem önüne getirdi. Amcası, yetim olan bu çocuğun hakkını gasp ediyor. Çocuk, amcasını Peygamber aleyhisselama şikâyete getirmiş. Peygamber aleyhisselamın önünde "Ya Resûlallah, bu babam ölünce..." diye konuşmaya başlamış.

Çocuk haklı, amcası babasının malına el koymuş. Ama bir ahlakı çiğniyor. Büyüklerin olduğu yerde büyükten önce konuşmaya başlamış. Aleyhisselatu vesselam Efendimiz: "Yavrum sözü büyüğe ver!" diye iki kez ikaz etmiş. Hâlbuki mahkemenin sonunda çocuk haklı. Haklı olman başka şey, edepli olman başka şey.

Şu Kur'an'ım benim, ahlak kitabı Kur'an'ım; namaz, şahadet, cihat, zekât, infak kitabı olduğu kadar ahlak kitabı Kur'an'ım benim. Ey büyük Kur'an'ım, ne azametli bir ahlaka bizi davet etmişsin ki kâfirleri kahretmeyi, gökten üzerlerine azap indirmeyi, olduğu gibi cehenneme atmayı anlatan Kur'an,

Müslüman'a hitap ederken onların gâvurluğu sizin insafınızı ezmesin, buyuruyor. Allahuekber, Allahuekber.

Kur'an ahlak kitabı. Ahlaksız Müslüman, ahlakın kitabı olan Kur'an'ı okusa ne olacak? Öyleleri için Allah, "Kitap taşıyan eşek!" demiyor mu Kur'an'da? Kitap taşıyan eşek. Eşek ömür boyu, semeri kitap dolu dolaşsa "eşek efendi" olmuyor ki. Eşek eşektir.

Kur'an'ımız ahlak kitabıdır. Mümin ahlak abidesidir. Mümin namazda ne bekliyorsa Allah'tan, ahlakında da onu bekler. Çünkü namazda "Niyet ettim Rabbim senin huzurunda secde etmeye" diye niyet ettiği gibi ahlaklı yaşarken de "Ey Rabbim, sen kaba saba insanı sevmediğin için; nazik, narin, efendi bir insan sevdiğin için ben ahlaklı oluyorum. Sen 'haklı olduğun hâlde affet, ben de seni affedeyim' buyurduğun için haklı olduğum hâlde bunu affediyorum. Dayağı hak ettiği hâlde çocuğumu dövmüyorum, sen affet dediğin için..." Ahlak budur. Sıkışınca değil, koltuğunda ve keyfin yerindeyken narin olmak, nazik olmak, haklı iken haksızın karşısında Allah'ın affını temenni ederek bağışlayıcı olmak ahlaktır.

Belki eş, belki evlat, belki anne-baba, belki arkadaş, belki komşu bu narinliği, nezaketi hak etmiyor olabilir. Ama Allah hak ediyor bu saygıyı. Ve onun hatırı için hak etmeyene de verilebilir bir şeydir bu. Böyle düşünen mümin, bu ümmetin karakterinde bir mümindir. O zaman bütün ümmet yok edilme, imha edilme sürecinde olsa bile melekler nasıl kaydedecekler? Ümmet-i Muhammed'in kendisi yok olsa da bir müminin; İstanbul'da, Isparta'da, Antalya'da, Edirne'de, Londra'da, Moskova'da, Çin'de, Türkistan'da hâlâ Resûlullah'ın çekirdeğini yüreğinde taşıdığını yazacaklar.

Tıpkı bütün dünyanın şirk düzeniyle, putçulukla, tağutlukla imha edildiği bir süreçte Asiyе'nin yüreğinde Allah diyen çekirdeğin hâlâ canlı olduğu gibi. Kitleler ve kalabalıklar açısından düşünmüyoruz biz. İman açısından düşünmüyoruz.

Kardeşlerim,

Birinci kural olarak şunu unutmuyoruz: Biz ahlakımızı Allah'tan ve Peygamberi'nden aldık. Bizim Kur'an ve hadis kaynaklı ahlakımız var. Biz bir müminin karşısında ahlak kurallarımızı beyefendilik veya "Şöyle demesinler..." gibi insanların yorum endişesinden kaynaklanan bir duyguyla yapmayız. Namaza ne için kalktıysak, orucu ne için tutuyorsak, hacca ne için gidiyorsak, Kur'an okurken Allah'tan ne bekliyorsak ahlakımızdan da onu bekleriz.

Ve bu benim kendi duygusal fantezim değildir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gitmeden, kıyamet günü mizana, Allah'ın amel defterine ahlak kadar özgül ağırlığı yüksek bir şey koyamazsınız, buyurdu. Çünkü dört rekât bir namaz, beş dakika alır; bir mümine ahlak gereği, bir nezaket gereği "af edersiniz" sözü on saniye de almaz. Ama ahlakın özgül ağırlığı yüksektir. Zekât gibi para harcamadan, cihat gibi can feda etmeden kazandıran bir sistemdir ahlak. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Allah'ın terazisine ahlak gibi özgül ağırlığı yüksek olan bir şey koyamazsınız, buyurmuş.

Ahlak ümmeti bırakıp gitti. **Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, kendi çocuklarını gömecek insanlardan, bütün insanlığın çocuklarını bağrına sokacak insanları yetiştirdi. Ahlak ümmetiyiz.** Sonra ne buyuruyor: "İyi ahlaklı bir mümin, gece namaz kılan, gündüz oruç tutan mümin gibi sevap kazanır."

Namaz ve oruç İslam'ın direkleridir ama o direğin içindeki demir de ahlaktır. Bu ümmete her şey izafe edilebilir; mağlup oldu, sürgün oldu, Medine'ye gidemiyor, Mekke'ye gidemiyor... denebilir de hiçbir zaman "ahlaksız ümmet-i Muhammed" denemez. Bu iki kelime bir araya getirilemez. Belki bu ümmetin içinde alkol müptelası bir insan da olabilir ama ahlaksız mümin olamaz. Çünkü İslam, ahlak demektir. İman, ahlak demektir.

Kardeşlerim,

Ahlakın da cennete girme sebeplerinden biri olduğunu anlamadığımız sürece sıkıntılarımız bitmeyecektir. Peygamber aleyhisselama dikkat ediniz. "Kıyamet günü bana en yakınınız; ahlakı en güzel olanlarınızdır" buyuruyor. "Kıyamet günü benden en uzak duracak olanlarınız; gevezeler, boşboğazlar, işi yokuşa sürenlerdir" buyuruyor. Demek ki cennette de bir mesafe olacak.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ dediği için cennete girecek. Şüphe yok, çünkü cennetin faturası لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ'tir. Peygamber aleyhisselamin yanı başında olmak var, mesafeler ötesinde olmak var. "Gevezeler, boşboğazlar, işi yokuşa sürenler benden en uzak olanlar olacaktır. Ahlakı güzel olanlar bana en yakın olanlar olacak." Çünkü ahlak Peygamberi. "Ahlakı tamamlamak için geldim" buyuran bir Peygamber'in yanı başında boşboğaz, serseri birisi durabilir mi? Dünyada durabildi mi ki cennette dursun?

Cenazede, nasıl gittiği belli olmayan bir adama bile "Firdevs'te, Havz-ı Kevser'de, Adn cennetlerinde" diye piyango bileti dağıtır gibi boş boş propagandalar yap, bağır dur cenaze töreninde sen. On kişi de çağırdın, evde kiralık hatimler indirildi. Bekliyordu zaten melekler, istiğfar edip götürecekler. Cennet kimin bahçesi? Kim kime dağıtıyor? Ahlak Peygamber'inin ahlakını yaşamayı namaz Peygamber'inin namazını kılmak olarak kabul edenler, kıyamet günü Havz-ı Kevser'in başında Resûlullah'a en yakın olmayı hak edenlerdir.

Ahlak bu kadar da değil kardeşlerim. Ahlakın daha ötesi var. Çok daha ötesi var.

Biz, imanımızı mesela; bir tarikata girip çokça zikir yapmakla büyütebilirdik, büyütebiliriz. Her gün yüz defa kelime-i tevhit söyleyenle her gün on bin defa idrak ederek, anlayarak kelime-i tevhit söyleyen elbette aynı değil. Her gün sadece beş vakit namazını kılıp kenara çekilenle o beş vakit namaza beş daha katan, Allah katında aynı olur mu? Elbette değil.

Bir şeyi unuttuk.

Hep beşinci kattan düşenleri ölecek diye düşünüyoruz, mikropların öldürdüklerini hesap edemiyoruz. Tıpkı bunun gibi; biz hep beş vakit namaz ve kelime-i tevhidi çok söylemek, çok Kur'an okumak üzerinde yoğunlaşıp kalırken sevgili Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor: **أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا** "İman edenlerin en iyi iman edeni, imanda en olgunu, imanı en yüksek olanı; -her türlü tercüme aynı sonuca çıkıyor- **أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا** ahlakı en güzel olandır."

Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem ne yaptı? Kelime-i tevhidi **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ** söylemeyi bir yarış konusu, daha iyi olma, cennete daha yakın olma, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme daha yakın olma, Allah'ın daha çok sevdiği bir kul olma konusu yaptığı gibi ahlakı da daha iyi hatta en iyi mümin olma konusu yaptı.

Tıpkı namaz ve oruç bize puan topladığı gibi ahlakî ilişkilerimiz de puan topluyor. Misal olarak; namazda yüz puan almış –bu puan kelimesi hasenedir, sevap kelimesinin karşılığıdır. Oruçta seksen puan almış, hacda dört yüz puan almış. Topluyor. Neden? Çünkü bu puanlarla Rabbimizin huzuruna çıkacağız.

Ahlakı ise ilgisiz bir konu görmüş. Özellikle köylerde yaşayanlar için önemli zannetmiş. Onlar ceketini düğmeler, şapkasını çıkarır, boynunu büker; “Efendim, bir şey arz edecektim...” der, ahlak o zaten(!) Çaresizin, güçsüzün, kimsesizin kılıfı ahlak, modern çağda.

Müminin ise en güçlü bulunduğu noktada da ahlakı, ahlak. **Kâbe'nin önünde de ahlaklı mümin, markette de ahlaklı mümin. Eşi ile yatak odasında da ahlaklı mümin. Çocuğu ile parkta oynarken de ahlaklı mümin. Patronken tam ahlaklı mümin, işçiyken iyi ahlaklı bir mümin.** Mümin, imanını bir kenara koyup iki gün tatile gitmediği gibi hiçbir pozisyonda da ahlakını bir an kenara koyup mümin olamaz. Çünkü ahlak da imanımızın puanlama sistemine ciddi etki yapıyor.

“Müminlerin imanda en olgunu, ahlakı en güzel olandır.” Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin emri. Peygamber talimatı.

Biz belki, “Çocuğumuz matematikten geçsin, ahlak puanını öğretmen takdir edememiş, bir puan düşük vermiş.” diye düşünebiliriz. Belki bu doğru ama ahlaqsızlığın cirit attığı bir okulda ahlak dersinden tam puan alsan ne olur, sınıfta kalsan ne olur? Okul sınıfta kalmış ahlaktan. Kantinin önündeki ve okul bahçesindeki rezillikler; okulu sınıf dışı, insanlık dışı, ahlak dışı hâle getirdikten sonra o okulda ahlaktan tam puan alsan ne olur, eksi puan alsan ne olur? Bu ayrı bir konu ama matematik kadar ahlak da çocuğumuzun geleceğidir, diye düşünebiliyor muyuz?

Kardeşlerim,

Ahlak deyince “arkadaşlarının yanında burnunu karıştırmak” gibi uç bir örneği anlamıyoruz biz. Bizim için ahlak daha büyük bir başlıktır. Dört boyutlu ahlakımız vardır bizim.

أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا Müminlerin imanda en olgunu, en güzeli, en kalitelisi, en mücahidi, en iyisi, en âlimi, en abidi, en zahidi, en cennetliği, merhum mümin, ölürlölmez merhum mümin... أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا ahlakı en iyi olandır, buyuruyor sallallahu aleyhi ve sellem.

Bu ahlak dört boyutludur. İhtiyarların yanında “Buyurun efendim, önce siz buyurun” demek, ahlakın milyonda biridir.

Ahlakımızın birinci boyutu; Allah’a karşı ahlaktır. Allah’a karşı ahlaklı olmak gerekiyor. Hatırı sayılır bir Allah’ın olacak. Cehennemiyile korkuttuğu için, cenneti müjde ettiği için Allah’ın olacak ama aynı şekilde senin nezdindeki hatırı da sınırsız bir Allah’ın olacak.

Allah’a karşı ahlak! Kimsenin görmediği yerde gören Allah’ın kulu olacaksın. Kimsenin duymadığını benim Allah’ım duyar, diyeceksin. Kimse teşekkür etmiyor ama Allah kabul etti bu sadakamı, diyeceksin. Hatırı sayılır bir Allah!

“Şu kadar zamandır besledim, nankörlük etti.” Kim? A şahsı. Peki, Allah unuttu mu? Yaptıklarını Allah görmedi mi? Karşılığını vermeyecek mi? Allah’ın hatırı sayılacak. Elli senelik nankörlük; insan işi. **Elli saniyeyi bile unutmayan Allah’ı hatırlayacaksın. En büyük ahlak, Allah’a karşıdır. Onun mukaddesatına, dinine ve şeriatına sahip olmak ahlaktır.**

Ahlakımızın ikinci boyutu; insan nesline karşı saygılı olmaktır. Kur'an'a bakacaksın; "Kâfirleri savaşta öldürün" buyuruyor. Sonra da kâfirlerle ilgili bir uygulama yapacağınız zaman sakın vicdanınızı bir kenara bırakmayın, buyuruyor. Ya Allah! Ne büyük Kur'an bu yahu. Bu ayet indiği zaman düşmanlar, kâfirler, vicdanınızı bir kenara bırakmayın, diyen bu ayetin indiği Medine'yi boğmak için bin plan yapıyorlardı. Medine'yi Peygamber aleyhissalatu vesselam da olmak üzere ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ise Müslümanlar'a kâfirlerle bir iş yaparken zaman vicdanınızı bir kenara bırakmayın, diye emir buyuran ayeti okuyordu.

Müslüman'ın Allah'a karşı ahlakı var, insanlara karşı ahlakı var. Bu insanlar boyutunda hepimizin bildiği ahlak kuralları var şüphesiz. İhtiyara yer vermek, sofrada büyüklerin yanında dikkatli olmak, anneye-babaya saygılı olmak, yaşlıları farklı görmek... Bildiğimiz ahlak kuralları ama dikkat ediniz bu, dört boyuttan sadece bir tanesi.

Ahlakımızın üçüncü boyutu; insanın kendine karşı da ahlaklı olması gerekiyor. Bu da Peygamber aleyhissalatu vesselam standardı. Peygamber aleyhissalam, "Sakın kendinizi perişan etmeyin. Konuşulacak bir yerde utanıp konuşmayarak seviyesiz bir Müslüman olmayın" buyuruyor.

Peygamber'in standardında Müslüman'ın kendine karşı bile ahlakı var. Müslüman, başka bir Müslüman insana karşı narin olduğu gibi kendine karşı da narindir. Kendi kıymetini bilmeyen öbür insanın kıymetini nasıl bilecek zaten.

Bu çocuk Allah'ın mahlûku, Allah'ın emaneti; bu sebeple dikkat ediyorum. Ben kimin emanetiyim? Ben de bana emanetim zaten. Baliğ oluncaya kadar çocuk benim emanetimde, sonra o da kendi emanetinde olacak. Ben ilk önce Allah'ın emanetiyim, kendimi saygın tutmak zorundayım. Zillete düşeceğim yere girmem. Konuştuğum zaman vakur konuşurum, haysiyetli konuşurum. Neden? Çünkü ben kendime saygılı olmak zorundayım.

Ben, ben değilim; Rabbimin bende emanet tuttuğu ruhun bekçisiyim sadece. Ben beni horladıkten sonra eşim zaten yok gözümde.

Bunun için bir mümin, alkol kullanıp ciğerlerini perişan ederken bu duyguya sahip olması gerektiği gibi basit bir yiyecek, doktorun ona yasakladığı bir yiyecekse onu yerken bile ahlaklı bir mümin olup onu yemez. Çünkü bu ciğer, bu mide, bu bağırsaklar benim değil. Ben Allah'a aitim.

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Nerede bu slogan, ölü duası mı bu? Ölüler dua yapmazlar. Ben Allah'a aitim. Ben benim değilim.

Ahlakımızın üçüncü boyutu budur.

Ahlakımızın dördüncü boyutu; insan dışındaki diğer canlılara ve tabiata ahlak borcumuz vardır bizim. Bu ahlak nerede biliyor musunuz; bir kediyi aç bıraktığı için cehenneme giren kadını anlatan Peygamber aleyhisselamın lisanında.

"Pet şişeyi filanca derenin kenarına, filanca denizin sahiline atarsam çevre kirlenir; gelecek kuşaklara deniz kalmaz."

"Kalmazsa kalmasın, eskiler de bana bırakmamışlardı zaten..."

Bunu diyerek kurtulur muyum? Beni ilgilendirmez diyebilir miyim? Ben bir misafirim bu dünyada. Beni Rabbim dünyaya misafir olarak gönderdi. Mal sahibi Allah. **Denizler Allah'ın, sahil Allah'ın, dereler Allah'ın, toprak Allah'ın, madenin üstü ve altı Allah'ın, tapu dairesinde benim adıma yazılan şey; benim ve emsallerimin, benim gibi zavallı insanların yuttuğu bir kazıktır. Kendi kendimizi tapularla kazıkladık.**

Bu mülk Allah'ındır. Allah'ın mülkünde ben, bekçi bile değilim. Ne biçim bekçi ki ne zaman bekçiliği sona erecek belli değil! Mal sahibi Allah, mülk sahibi Allah, söz sahibi Allah! Bir hiçiz biz. Onun için pet şişeyi sahile atmam. Çevreciliği benim kültürüme de yakıştırmam. Çevreyi köküne kadar imha edenler "çevrecilik" diye bir slogan üretmiş olabilirler. Bu hâlâ mülkün sahibini tanımayanlar için bir anlam ifade edebilir, benim için ise bir hiçtir.

Kardeşlerim,

Biz, ahlak ümmetiyiz derken; dört boyutlu ahlakımız var. Allah'a karşı ahlaklıyız, insanlara karşı ahlaklıyız, kendimize karşı ahlaklıyız, insan olmayan bütün varlığa karşı ahlaklıyız.

Bu boyutta bir ahlak, iman terazisini dolduran bir ahlaktır.

Bütün ahlak kurallarını baştan sona sayma ihtiyacı hissetmiyorum. Zaten ahlak hakkında üç aşağı beş yukarı hepimizin bilgisi vardır. Ancak gözden kaçan, mikrobik boyutta zannedilen ama ümmet-i Muhammed -aleyhisselam- isminin içini dolduran, ağır olduğu hâlde bizim hafif gördüğümüz, camilerde imam efendilere havale ettiğimiz ya da bir tarikata girmiş emekli ihtiyarlar için önemli zannettiğimiz, çocuklarımızın matematik dersi kadar önemli görmediğimiz ahlak konularımız da var.

Bunlardan bir miktar örneklendirmek istiyoruz. Bütün ahlak zafiyetlerimizi ve sıkıntılarımızı gidermek gibi bir niyetle değil. Sadece "Ahlak elimizde mi, ahlak elimizde olmayınca ne oluyor?" sorularının cevabını bulmak için. Ya da bu cevaba yardım etsin diye.

Bir numaralı örneğimiz; Allah'a güvenme meselesidir. Ama toprağın üstündeyken. Toprağın altına giren zaten Allah'a güveniyor, başka kapı kalmıyor. Zaten "Allah rahmet etsin!" deyince hemen o anlaşılıyor.

Şöyle bir test yapınız: Bir Müslüman'a,

-Selamunaleyküm.

-Aleykümselam.

-Nasılsın?

-İyiyim.

-Allah sana rahmet etsin, deyiverin de görün gününüzü. "Baban nasıl?" sorusuna "iyi" cevabı verilince "Allah rahmet etsin" bir deyin bakalım. Yaşayan adama rahmet istenir mi? Sigortası var adamın? Adam sigortalı! Hayat sigortası da var! Tanıdığı doktorlar var! Hiç ona "Allah rahmet etsin" denir mi? Yaşayan adam daha!

Gide gide ve sığına sığına Allah'a itimat, toprağın altında kaldı. Ama imanın şartları altı! Bunu sayalım devamlı. İmanın şartları altı! İtimadın şartı da kalmadı.

Zeki, kapasiteli, her gören pedagogun "maşallah" dediği çocuğu şeriat terbiyesi, din eğitimine havale ettin mi; geleceği battı çocuğun! Koleje götür! Onu hemen koleje, 'gelecek' çok önemli.

Rabbim bize müminlik kalitesi kazandırmak için gönderdiği kitabının Kasas suresinde Musa aleyhisselamın annesiyle olan görüşmesini anlatıyor.

Bütün anne-bacılarıma, bütün baba-kardeşlerime, nefsim, bugün "lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah" dediğimiz için mümin olduğumuzla haz ve gurur duyduğumuz mümin dünyasına; sadece elektrikleri kapattıktan sonra akşam, kimsenin olmadığı bir yerde bir test tavsiye ediyorum. Bu, yemek sofrasında veya iftar sofrasında filan yapılamaz. Test tutmaz. Bir Allah, bir de sağımızdaki ve solumuzdaki melekler ve ben. Üç kişi olacağız.

Şöyle bir test yapacağız: Firavun, "Öldürün bütün çocukları! Çünkü doğacak çocuklar başıma bela olacak!" dedi. Kürtajcı adam, kürtaj kafalı adam. Ve bütün çocuklar öldürülmeye başlandı. Hikâye değil, film konusu değil bu. Senaryosu Allah'ın anlattığı bir şey; olmuş dünyada. Musa aleyhisselamın annesi Musa'ya hamile kaldı, Musa'yı doğurdu. Ama ana. Ana doğurdu. Annenin kalbi pır pır ediyor.

Askerler günlük teftişe geliyorlar. Evde bebek görürlerse, çocuğu annesinin önünde kesiyorlar.

Şimdi, bu dünyada olup bitenleri görmesem; Suriye'de, Irak'ta, Somali'de, dünyanın sağında-solunda on binlerce çocuğun kemiklerinin bile aklıktan erimeye başladığı bu dünyanın seyircileri olan yedi milyarın varlığını görmesem; gözlerimle hissetmesem; otuz bin kişiyi bir vadide çevirip otuz bininin de açtan ölmesini bekleyen sistemleri ve o sistemleri koruyan zalim bekçilerini görmesem; bu firavunun askerleri bu kadar çocuğu nasıl kestiler, buna belki zor inanırdım. Varmış bu karakterde insan meğer. Çünkü hâlâ çocukları kesmeye ve doğramaya devam ediyor. Hem şimdikiler bir günde de kesip bırakmıyor; üç ay sonra açtan öl, diye uğraşiyor.

Musa aleyhisselamın annesinin kalbi pırpır ediyor. "Bu çocuğu ne yapacağım ben?" diyor. Gelip kesecekler. Doğurduğuna pişman, yaşatmaya korkuyor. Rabbim ne buyurdu; "Ona dedik ki" diyor...

Akşam test yapacağız ya karanlıkta, o testte bu cümleyi duyacağız:

فَإِذَا خَفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْفِيهِ فِي الْبَيْمِ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي "Ona 'Çocuğu doğurunca endişe edersen onu bir kutunun içine koy, Nil nehrine at, gerisine de karışma' dedik" diyor.

"Nasıl dedi, Cebrail mi geldi, kulağına mı dedi, rüyasında mı gördü?" Bırak sen ya! Sana Peygamber Kur'an'da söylüyor, ona da nasıl dediyse dedi işte.

Musa aleyhisselamın annesi kadın mıydı? Kadındı. Anne miydi? Anneydi. Doğum yapmış mıydı? Yapmıştı. Nifasta, doğum sancısında mıydı? Evet. Duygusal mıydı? Evet. Firavun gibi zalim, despot biri var mıydı? Vardı, evet. Annenin elinde bir silahı var mıydı? Yoktu. Ne yaptı? Günlük bebek olan yavrusunu kundağa sardı. Kundağa sardı, bir sandığın içine koydu, attı Nil nehrine.

وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي "Korkma!" dedi. Sonra da kendisi lohusa olduğu için Musa'nın ablasına dedi ki: "Kızım! Git, bari seyret Nil nehri nereye götürecektir bu çocuğu. Otur Nil'in kenarında, bak." Musa'nın ablası da

oturdu, sandığın nereye gittiğine baktı. Kendi orada dursa lohusa kadın olduğu anlaşılacak, sandığı ele verecek.

Allah'a karşı ahlak, bizi Allah'a güvenmeye mecbur ediyor. Kur'an bunu bize niye anlatıyor? Çocuğunu Allah'a adarken, çocuğunu Kur'an'a teslim ederken, Resûlullah aleyhissalatu vesselamın sünnetine feda ederken sen de anasın, doğru; sen de doğurdun, doğru; sen de lohusasın, sancı çektin, doğru. Sen de babasın, doğru.

Ama Musa'nın da babası vardı, Musa'nın da anası vardı, Musa'nın anası da lohusa kadındı, o da anneydi, o da gözyaşlarıyla çocuğunu bir günlük bile değilken bir sandığa koydu ve Allah'a saldı.

Sen ise otel gibi modern binaların bulunduğu Kur'an kursuna salamadın çocuğunu. Kıyamet günü Musa'nın annesi ile haşrolma duaları yaptın ama! Hele sen ölünce çok iyi bir kadındın, 'merhum'dun. Seni nasıl dualarla andılar. Hadice, Âsiye, Meryem, Musa'nın annesi dengin olabildi ancak.

Aldanmak yok, aldanmak yok! Allaha karşı ahlak ne durumda?

Kardeşlerim,

Peygamber aleyhissalatu vesselam Efendimiz, ahlakımıza standart getiriyor. Biz ahlakı sadece birilerinin yanında burnumuzu karıştırıp karıştırmamakla sınırlıyorsak da Peygamber aleyhissalatu vesselam ümmeti için ne buyuruyor: "Mümin, geçinebilen ve geçinilebilen insandır." Ahlak! Ahlak!

Uzayın derinliklerinde kaybolmuş bir şey değil bu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ashabi üzerinde uyguladığı ahlakı bu. Bizden de beklediği ahlakı bu. **Mümin evinde, iş yerinde, okulda, sokakta, otobüste geçinebilen ve geçinilebilen insandır.**

Mümin, vahşetini eşine boşaltan, otoritesini kendinden küçüğünde kullanan insan değil, geçinebilen ve geçinilebilen insandır. Ve buyuruyor ki: "Müminlerin insanların arasına karışıp insanlardan gelen sıkıntılara sabredenleri, bir kenara çekilip ibadet edenlerinden daha iyidir." Çünkü insanların içinde insanlık olur. Dağa çekilirsen kurtlar ve kaplanlarla iyi geçinmek zorunda kalırsın.

İslam, insanlık dini; insanların dini. En iyi insanın en ahlaklı, en iyi Müslüman olması gerekiyor. En iyi Müslüman'ın da en ahlaklı insan olması gerekiyor. Bu birimin imanda, terazide ağırlığı var. Onun için de bir kenara çekilenler mi; insanların içinde kalıp dininden, imanından, şeriatından, ahlakından taviz vermeden Resûlullah terbiyesi görmüş mümin olarak çarşıda, pazarda, okulda, otobüs durağında vakarıyla duran mümin mi? Kesinlikle vakarıyla, ahlakıyla insanların bütün baskılarına ve eziyetlerine rağmen, komşularının kabalıklarına rağmen ümmet-i Muhammed karakterini koruyan mümin; daha değerli Allah katında. Bu, cennetin dağılımını bize tarif eden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in haberidir.

Kardeşlerim,

Kenara doğru itilmiş, neredeyse bize unutturulmaya çalışılan ama ahlak konusu olan şeylerden birisini ve bunun imanımızla nasıl bağlantılı olduğunu hepimizin çok iyi bildiği, belki vaazlarda ve camilerde onlarca defa dinlediğimiz bir hadis-i şerifi buyurun bir de "ahlak" konusu olarak dinleyelim.

Müminlerin birbirlerine karşı sevgi beslemeleri, cennet pasaportudur.

Ne buyuruyor; “İman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız.” **Hangi ırk? Önemli değil. Bizim oralı mı? Hiç önemli değil. Beyaz mı? Önemli değil. Zengin mi? Batsın bu kelime. Siyasî kimliği mi var? Olmaz olsun. Sadece mümin. Sevdim gitti! İşte cennet pasaportu.**

Sahih hadis-i şerifte net ifadesi var: لَا تَدْخُلُ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا “İman etmeden cennete giremezsiniz.” Bunu biliyorduk ya Rabbim, zaten böyle. وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا Ve birbirinize sevginizi yansıtmadıkça, sadece kuru bir sevgi de değil, تَحَابُّوا “birbirinize sevginizi yansıtmadıkça cennete giremezsiniz.” Resûlullah vaadi.

Bundan da ne anlaşılıyor? “Ben seni seviyorum canım kardeşim. Sen geçen gün bana şöyle yaptın ama unuttum gitti” demek; oturup Yasin-i Şerif okuyup iki rekât namaz kılıp sadaka verip Rabbimin rızasını kazanmak için ibadet etmem gibi bir şey. Cennet anahtarı! İşte mümin ahlakı. Ümmet-i Muhammed ahlak ümmetidir, derken bunu kastediyoruz.

Ve kardeşlerim,

Bir kenara gömdüğümüz ama ne yazık ki başımız sıkıştığı zaman açmamız gereken anahtarlardan biri de açık yüreklilik ifadesidir. Mümin açık sözlüdür. Açık yüreklidir, “şey... şuy...” yapmaz mümin. Politik davranmaz mümin.

Siyasînin yanında bir türlü, çıkınca öbür türlü! Milletvekili midir, belediye başkanı mıdır; bir sövmediği kalıyor arkasından. Tesadüfen ziyarete geldiğinde ise “Hoş geldiniz efendim. Nasılsınız, nasıl gidiyor işler Ankara’da?” Mümin tavrı değil bu.

Enes ibni Malik radiyallahu anh böyle bir tavır görmüş. Birisi, -siyasî diyelim ki anlaşılın- siyasîlerin yanından çıkmış gelmiş. Valinin yanında saygıdan iki katmış ama arkasından konuşmaya başlamış. Enes ibni Malik radiyallahu anh, “Biz bunu Resûlullah zamanında ‘münafıklık’ kabul ederdik” demiş. Mümin açık yürekli insandır.

Kardeşlerim,

Bu açık yürekliliğin Kur’an’ımızda müthiş bir örneği var. Bu örnek, hem de bir sünneti ihya etmemize vesile olsun. Allah, Nur suresinin 27-28. ayetlerinde birbirimizin evlerine nasıl gireceğimizi tarif ediyor. Çok iyi bilmemiz gereken ahlak kurallarından birisini tarif ediyor.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْذِنُوا وَتَسَلِّمُوا عَلَى أَهْلِهَا “Ey iman edenler! Kendi evinizin dışındaki evlere izin almadan -kapıyı vurmada ya da zili çalmadan- ve kapı açılınca da selam vermeden girmeyin sakın.” Sakın girmeyin. Allah emri; ahlak.

Allah, bu surenin 28. ayetinde buyuruyor ki: “Kapıya vurdunuz, kimse size ‘buyurun’ demediyse eğer, girmeyin sakın.” Zaten girmiyoruz. Zili çalıyoruz, açmıyorlar. Fakat burada başka bir örnek var kardeşlerim. Bunu da bir test konusu olarak uygulayabiliriz:

وَأِنْ قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا “Evden bize dediler ki; dönün.”

Bakınız, ben İstanbul’dan kalktım. Telefon etmeyi de unuttum. Nasıl olsa haber vermeye gerek yok, bildiğimiz arkadaşımız. Yıllardır beraberiz. Hatta o bir kere benden borç istemişti, borç bile vermiştim. Bir de annesi hastaydı, ben ona tanıdık bir doktor bulmuştum. Dolayısıyla adam bana mahkûm ömür boyu zaten...

Gittik, zili çaldık.

-Buyurun?

-Ben İstanbul'dan geldim ziyarete.

-Kusura bakmayın, sizi bugün misafir edemeyeceğiz. Özür dileriz, dedi ve adam kapıyı bile açmadı. Bütün fincancı katırları düştü. Olur mu böyle bir şey? Ben onun için kaç kere gidip aracı olmuşum sağda-solda.

فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَى لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ "Birisine size 'Ben seni bugün eve alamayacağım' derse küsmeyin, geri dönün. Yaptığınızı Allah izliyor, haberiniz olsun."

Kur'an, Nur suresi 28. ayet. Enişte geldi, "Almıyorum seni içeri" dedi adam.

فَارْجِعُوا "Hiçbir şey demeden geri dönün." هُوَ أَزْكَى لَكُمْ "Mümin olmak, orada sinirlenmeden geri dönmektir." diyor Allah celle celâlühü.

Bir de ne diyor; وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ Orada sinirden sinire geçiş pozisyonlarını görüyor Allah, haberin olsun. "Onun yaptığı uygun mudur?" Sana ne? Onun da Allah'ı var, onu da görüyor. "İstanbul'dan sana gelmiş birisine nasıl kapını açmazın?" O onun hesabı; Allah ile onun hesabı; senin değil. "Ben o geldiğinde iki gün misafir etmişim. Üstelik de annesi hastaydı, bizim eve mikrop bulaştırmasına rağmen yine de misafir ettiydik. Vay emeklerime..." Elbette vay emeklerine, boşuna yapmışsın sen bunları çünkü. Allah için yapmamışsın meğer. Yazık olmuş emeklerine, hem de çok yazık olmuş.

Kardeşlerim,

Nur suresinin şu ayeti, ahlak standardını gösteriyor. Bunu test yapalım. Dayanabilir mi yüreğimiz "Seni bugün misafir edemeyeceğim" cümlesine? Adam kapıyı da açmıyor üstelik. Ayet onu diyor. Kapıyı açıp içeri alsın on dakika sonra, "Git kardeşim, biz uyuyacağız" derse zaten seni biraz içeri aldı sayılır. Hâlbuki adam hiç içeri almıyor. "Kusura bakma bugün yoğunum" diyor. "Bugün çocuklarımla oturmaya ayırdım kendimi." Ne diyorsa diyor artık. Bir gerekçe söylemesi gerekmiyor.

فَارْجِعُوا "Dönün kardeşim, gelmeyin evimize" derse, "Size söyleyecek olurlarsa..." اَرْجِعُوا "Geri dönün." هُوَ أَزْكَى لَكُمْ "Sizin mümin olmanız için böylesi gerekiyor" diyor Allah celle celâlühü.

Mümin, yürekli insandır. Şunu da demek ki istemiyor Allah: "Ya tam da biz misafirlğe çıkacaktık, bunlar geldi şimdi. Tüh! Bizim gezi gitti." Alıyorsun içeri, "Hoş geldiniz, sefa geldiniz" Eve gidiyor, "Çabuk çayı yap, gitsinler. Kim çağırdı bunları? Yüz vermeyecektik zamanında." Renkten renge giren adam olmayı da istemiyor. "Açıkça 'Sizi kabul edemeyeceğiz' deyin" diyor Allah.

Mümin, yürekli insandır. Allah için canını vermeye hazır olur mümin de iki söz söylemeye hazır olmaz mı? "Kabul edemiyoruz, kusura bakmayın" de. "Eşim rahatsız" demene de gerek yok. "Kabul edemiyoruz bugün sizi" de. Açık yüreklidir mümin. Bu, mümin ahlakıdır.

Kardeşlerim,

Ahlakımızın bugün inkızağa uğramış, unutulmaya yüz tutmuş bir boyutunun daha hepimizin dikkatini çekmesi gerekiyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor: "Müslüman'ın ayıbını örten, kıyamet günü Allah'ın da onun ayıbını örttüğünü görecektir." Müslüman'ın ayıbını örten Allah örtecek. Buradan iki şey hepimizin dosyalarına geçsin.

Bir: Őu sosyal, faŐist, neyse medyada müminlerin ayıplarını yaymayı cihat hline getirenler ne yapacaklar kıyamet günü? Ne yapacaklar Allah aŐkına? Gnahımız mı yoktu bizim, bir de bu iŐe bulaŐtık biz? Bir müminin küçük bir ayıbını bir dakika içinde bir milyon insanın görmesini sağlayan ne yapacak kıyamet günü? Hangi cennete, hangi cehenneme gidiyor bu insan?

İki: Öbür müminin ayıbını rtn, buyuruyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Buna rağmen mümin, kendi ayıbını nasıl açar? Bizim kendimize karşı da ahlakımız var demiŐtik. Ne ettin? Halt ettin, niye bunu sosyal medyaya teŐhir ediyorsun?

Ahlakımız; dinimiz kaynaklıdır, Kur'an kaynaklıdır, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem rneklidir. Ve biz ne kadarsak, ne kadar namaz ümmeti isek o kadar da ahlak ümmetiyiz.

Namazı kaybettiğimizde ne kadar mmet karakterimiz düŐüyorsa ahlaktan kaybettiğimiz her satır da bizi o kadar eziyor demektir.

Hamdele-salvele.